

מכתבי תודה

בוגרי ביבליותרפיה תש"פ 2020

מיה יקרה,

מודה לך מכל הלב על המסע המשמעותי שעברתי השנה, הקורס אפשר לי להתבונן יותר ויותר בעצמי, להסתכל על עוד זוויות, לכתוב בלי היסוס ולבחון את הדברים מחדש ממש תודה.

לינה אבו אלהיגא, מנהלת בית ספר

מיה,

הזדמנות לכמה מילים אישיות,

רציתי להודות לך, על האישה המיוחדת שאת, על כל גוונייך וצבעייך שהבאת לכיתה, על המרצה בחדס, על היכולת שלך לראות כל אחד בפרט ואת כולנו כקבוצה. למדתי המון, גם את נכנסת להיכל המיוחד של מורי הדרך, הרוח, הדיוק.

תודה לך,

תמשיכי לתת את קסמך לעולם.

נוגה

תודה מיה על קורס מעניין, מקדם ומשמעותי.

זאת הייתה שנה משמעותית ביותר בחיי. במהלך השנה למדתי לראות בכתיבה מניעים שונים. למדתי להכיר בערך הכתיבה. למדתי שיש בי הרבה מעבר למה שידעתי. למדתי לדייק את עצמי, לאהוב את עצמי, להכיל את עצמי.

תודה גדולה על ההנחיה, הרגישות, ההכלה.

שלומית

סיום הקורס בימים אלו, בתקופה המשונה הזו, הוא עבורי כמו שקיעה נוגה לחופו של ים. את רוצה ליהנות עוד קצת מן הים, מהגלים, החול והשמש, אבל הלילה קרב וזה הזמן להתארגן ולשוב הביתה. אז את מתבוננת בשקיעה ומברכת עליה ויודעת שתמיד תוכלי לשוב לים. אולי תהיי קצת אחרת, והחברה לא אותה חברה, אבל תישמר בך החוויה ותלווה אותך.

היה לי נעים להתחבר לקבוצת נשים חזקות, חכמות ורגישות בהנחיית מיה, שהביאה עימה מניסיונה הרב והשקפת עולמה ופתחה בפניי ובפני כולנו חלונות אל הנפש. החלונות היו לעיתים הצצה לא פשוטה לדברים ששוכנים בתוכי ומבקשים שאשים אליהם לב. לעיתים הם היו אישור לתהליכים נכונים ומדויקים שעברתי ועודני עוברת. המילים הן חלק ממסע התפתחות וריפוי ולמדתי עוד כלים להתבונן עליהן ולהשתמש בהן. דרך טקסטים, סרטונים, דיונים, כתיבה ושיתוף. השיתופים קירבו בינינו ונחשפנו לעולמות השונים שמהם באנו, כמו גם לאותם רגשות שכולנו מכירות בפוגשנו אותם. היה זה מסע שברובו הייתי נוכחת פיזית. בחלקו הוירטואלי היה יותר קשה, אבל לא מפאת הטכנולוגיה, שהיא יחסית נוחה וזמינה, אלא מתוקף אווירת הימים שבהם אי הוודאות שולטת ומשפיעה על מצב הרוח. אני עדיין מתמודדת עם אי הוודאות הזו, לכן ברגעי כתיבת מילים אלו, איני יודעת אם אגיע למפגש הסיום ואומר מילים אלו בעצמי.

ביבליותרפיה הוא תחום מרתק שזכיתי לטעום ממנו השנה, ועל כך תודתי. אני שמחה להיות חלק מקבוצה לומדת שגם עוברת על בשרה את הדרך. הדרך ממשיכה ואני מצויידת בעוד חומר ומשקפיים להתבוננות והכוונה. אני מזדה לכל החברות הנהדרות בקבוצה שהביאו את עצמן והפכו את המפגשים לעוד יותר מגוונים, עמוקים ומסקרנים.

מקווה שנמשיך לשמור על קשר ונמצא עצמנו, כולנו, בתקופה פוריה, חופשית ומאושרת, נטולת מגבלות בפנים ובחוץ. מאחלת לכולנו שנמשיך לצמוח למקומות יפים ומרגשים, שמתוכם נקבל וניתן, באהבה.

טלי וייס

קיבלתי קישור עם פרטי הקורס בדקה ה-90. החלטתי להירשם תוך כמה דקות ואני שמחה שעשיתי זאת.

התגברתי על קשיים פנימיים וחיצוניים על מנת להגיע ואני שמחה גם על כך. זה גרם לי להיות גמישה יותר ולהתגבר על פחדים ומעצורים. נוסף לי ציוד בעל ערך לארגז הכלים שלי ותובנות מסוימות לגבי נעשו בהירות וברורות יותר.

הקורס היה מגוון ופתח חלון לשיטת ביבליותרפיה העשירה. היום, כשאני קוראת טקסטים מסוגים שונים או צופה בסרטים, יש בי חלק שמזהה קטעים שיכולים להיות לעזר למצוקות ובעיות שונות.

עבדנו יחד בכיתה, מרחוק ב'זום', בטבע (אין ספק, שה היה השיעור הפייבוריט מבחינתי 😊), למדנו להכיר אחת את השניה ולאט לאט התרחש הקסם שהתבטא בחלק הסדנאי של המפגש.

לשמוע את המשובים שניתנו אחת לשניה היה כמו לטבול באמבט של חוכמה, תמיכה, חמלה, הבנה, כנות, רגישות, הכלה ותקווה. זה היה מרגש, מלמד ומחזק. הקבוצה/אתן הייתן מקור בלתי נדלה להפתעות, להשראה, הערכה, כבוד, אמפתיה, צחוק, דמעה ולמידה. כל אחת עולם ומלואו, כל אחת והייחוד שלה והתרומה שלה, וביחד קבוצה נהדרת, מעשירה, כיפית, נעימה ותומכת. מגוון מרתק של גילאים, אמונות דתיות ואמונות ודעות בכלל, יהודיות, ערביות – מה יש לדבר, ישראל במיטבה!

ומיה, את הנחית את המפגשים ביד אמונה, רואה תמיד את התמונה הכוללת, מה מתאים מתי ומה לא. חלקת איתנו את הידע העשיר שלך, את אהבתך לטקסטים ולסרטים ולעולם היצירה בכלל.

את רבת כישורים, סקרנית ואיכפתית לגבי העולם ויושביו, לא מוותרת על מה שנראה לך חשוב ועקרוני – לא משנה מה. שמה לב לכל דבר ודואגת להפוך כל אבן, אם נראה לך שיש צורך בכך.

תודה רבה על השנה הזאת. אני בהחלט מרגישה שהיא דישנה את אדמתי ואם אשכיל להשקות ולטפח הרי שאני צופה צמיחה וגדילה. תודה!

ת.ג.

נפגשים ואחר כך נפרדים או במילים אחרות חיים ומוות כך החיים בסופו של דבר מסתכמים ובכן גם אם נהיה חזקים בטח בעת פרידות אנו נשברים לפעמים וכל מה ישאר לנו געגועים להרבה רגעים והרגע הראשון והאחרון הם אלה שבעד עצמם מדברים. על פרידות למינהן כתבתי בערבית בשיר קורע לב מרגש ומצמרר אני גם לעולם לא אשכח את מילותיו ואיך המילים יצאו ממני באופן ההוא לא יודעת בדיוק, אולי צריך זמן ארוך יותר כדי לספר עליו!

מיה היקרה, מילים בודדות לא יספיקו לתאר את החוויה המרתקת שחוויתי במהלך השנה עד כדי כך שביקשתי ואפילו התעקשתי על קיום שנה ב', מה שמוכיח את דבריי שלא נעדרתי משום מפגש! מקצועיות, חומר לימודי ופרקטי לא חסכת מאיתנו והיחס השווה שהענקת לכולנו הוא העיקר. כולי תקווה שאצליח ליישם את כל הכלים החשובים שנמצאים עכשיו בידי, אני מאמינה שניפגש בקרוב, תודה רבה על הכל מקרב לב.

בעוד לחברות היקרות אגיד אומרים חלפה שנה ולמדנו שנה אני לא בטוחה מסיבה אחת פשוטה כי רגעים יפים ומשמחים חולפים להם כל כך מהר ובדיוק בעת שבו התחלנו להיות קבוצה במלוא מובן המילה באה הפרידה! יתכן שאין לכן לגביי אותה תחושה אבל מבחינתי זה לא נורא מה שחשוב לי הוא שאני בן אדם נרתמת תמיד לעזרה ויודעת לתת הערכה!

קיוותי ועדיין מקווה שתהיה לנו ביחד עוד שנה!
מאחלת לכל אחת ואחת מכן המון הצלחה בהמשך הדרך, אושר ועושר ובריאות טובה. כלי תקווה שהצלחת להביא לכאן משהו חשוב, משמעותי ונפלא! תודה על ההקשבה אני נוסעת עוד מעט ולבי נשאר במכללה!

בברכה,

ג'נאן מנאע

כותבת כעת, דקות ספורות לפני שצריכה לצאת לדרך. נסיעה אחרונה לאורנים. מרגישה שלא מדובר בפרידה גמורה, כי חוטים רבים קושרים אותי אל הקבוצה הזאת, אל המפגשים עם מיה ועם המרחב הזה שלקחתי לעצמי השנה. מרחב שמתחיל בהתארגנות הבוקר, הכנת הכריך והתיק עם המחברת או הלפטופ. הנסיעה שהיא גם נעימה וגם קצת מתוחה, בגלל העומס שיהיה או לא, התיקונים בכביש, היכן אחנה וכמה ארוכה תהיה הדרך לכיתה. אני כל כך אוהבת את הקבוצה שלנו. קבוצה מגוונת, שהצליחה להפוך מאוסף פרטים לגוף אחד. גוף עם כל מיני איברים, עם כל מיני אנרגיות, עם מצבי צבירה שונים שמאזנים אחד את השני. אני אוהבת את הפניות הזאת שמאפשרת לי לשבת ולכתוב. להתמסר להנחייה מבחוץ, אחרי שנים שאני במקום של ההנחייה וההחזקה במושכות – כמה נעים להרפות הכל ולעקוב אחרי הנחייה מבחוץ. אני שמחה על כל הכתיבות שכתבתי כאן השנה. בכלל לא מתעסקת עם "מה יצא" ו"איך יצא". כל הכתיבות נבעו ממני ויישארו חלקים שלי שיצאו לאוויר העולם. אני אוהבת את השקט שלך מיה, את העובדה שאין אצלך העמדות פנים. את מגיעה עם מה שיש בך, כולל מצבי הרוח או הכעס, לא מראה לנו רק את הפנים היצוגיות שלך. אני אוהבת את קבוצת הווטסאפ שלנו, אפילו שהיא חפרנית נורא. יש בה איזו קירבה שנוצרה ומוציאה ממני סלחנות גדולה, בעיקר כלפי עצמי. רוח שטות, פטפטנות, התלהבות של ילדה. זה מרענן אותי. ולסיום. כתיבה זה דבר מאד אישי. זאת פעולה שנעשית לבד, אני והעט והדף זה כל העולם. הכוח של הפעולה הפרטית הזאת, כאשר היא נעשית בקבוצה, כאשר לתוך הלבדיות הזאת נכנס הביחד, נכנס המשותף, הוא כוח חזק מאד. זה היה הדבק שלנו. תודה גדולה לכל אחת ואחת מכן, לך מיה, וגם לעצמי - שנהגתי בי בנדיבות ונתתי לי מתנה

רונית אוחנה

הינה הגיע רגע פרידה... כמו תמיד, כשצריכים להיפרד, קשה להאמין שהרגע כבר כאן. יש תחושה שלא הספקנו לעשות הכול, לא התכוננו לזה מספיק, עוד לא אמרנו מילה אחרונה.

עברנו כאן ביחד מסע מעניין, מרגש, צחקנו, בכינו, כעסנו, סלחנו, דיברנו וכתבנו, היה הכל מהכל.

כל שבוע חיכיתי לשיעורים שלנו, אהבתי להיות כאן איתכן- להקשיב לסיפורים שלכן ולספר את שלי. מתקשה להאמין שזה באמת נגמר... מוזר, אבל הרגע הגיע... ואני רוצה להגיד תודה לכל אחת ואחת מכן

ולמיה שחידשה לנו כל- כך הרבה דברים, פתחה בפנינו עולם שלם של כתיבה, נתנה לנו כלים להתמודד עם כל מצב בחיים ולעזור לאחרים לראות אור בקצה המנהרה. תודה לכן, יקרות מכל הלב! מקווה שניפגש בעתיד בדרכים אחרות...

קרן!

מיה - כמה משמעויות לשם שלך. בחרתי את ראשי התיבות מאת ה'. מאת ה' הגעתי לקורס שלך, ולקבוצת הבוקר המופלאה. ועל כך תודה לה' ותודה לך מיה.

עברתי פה איתך ואתכן, מסע מדהים, מרתק בנבכי הנפש, בעולם המילים והסיפורים, ובעולם הכתיבה. לעיתים הרגשתי בורה, חסרת ידע, מצומצמת, שתיתי בצמא את מ שלמדת, ומה שהשמיעו חברותי לקבוצה. יחד עם זאת הרגשתי, שיש לי מטען וידע אחר. שקניתי במהלך השנים, שהיה לו פחות ביטוי בשיעורים. הבאתי מעט, לא רציתי להכביד. זה הפגיש אותי עם המון מחשבות על העולמות השונים, אך הגם דומים ומשותפים. על מה מקורות הידע וההשראה שלי, שלנו. הרבה מחשבות והרהורים והרבה לימוד.

ובסופו של דבר- המעיין הוא אחד, וממנו נובעים הרבה יובלים של חוכמה, בינה, מחשבה, שירה ומילים. של נזירים ושל יפנים, של סופרים ושל משוררים, של מקצרים ושל מאריכים, של יהודים ושל ערבים, של אומנים ושל אנשים פשוטים.

הכל נובע מנשמה שניתנה בכל אחד מבני האדם.

"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד"

תודה מיה, על הרחבת האופקים, על שיעורים מרתקים, על לימוד מהי הובל והנחיית קבוצה. על שהשרת ביטחון וסבלנות, שאפשרו את שיכלול הכתיבה שלי. על שנתת לי כלים מעשיים לעבודה עם תלמידים ובכלל.

על הכל תודה רבה!

סיפור המסע מיה(ע"ע מייל) לא הושלם

חגית

חברות וחברים אהובים.

הנה הגיע הרגע, המפגש, שמסמן סיום, ציון דרך בפעילות של שנה שלמה. פעילות חותרת לעומק, עקבית, פגישות רבות בה, וכל פגישה- ארוכה, מעמיקה. היינו במסע עם מיה הוד-רן. איזה שם מזמין להצצת עומק אל ההוד ואל הרון. מיה- מצלצל כמו מים רבים שאין להם גבול, נובעים ומשפיעים שפע ומייצרים יבול. המחברות שלנו מלאות.

כתיבה ספונטנית לא מושבת, וכתיבה מכוונת- מושבת מפיך, מיה, ומפי חברים. המסע שלנו היה מסע של לימוד גדול. על עצמנו, על זולתנו, על המנחה שלנו.

לרוחב, לאורך, לעומק, לגובה. עד פסגות.

נוצר פה דבר שאינו מובן מאליו בשום מקום.

בבנתה קבוצה מיוחדת, קשובה, ערה לחבריה, שמחה בהם, ומתגעגעת אליהם, בכל שבוע מרגע הפרידה.

אנו- מקבץ מרתק המשקף כל מה שיש בחברה הישראלית על כל פניה: נציגים יש בה מכל הסקטורים, דתיים, חילוניים, נוצרים, מוסלמים, צ'רקסים, דרוזים, יהודים.

נציגות של גילאים שונים: צעירים ומבוגרים, מי בראשית דרכו ומי במרומי גילו, מי שמרן ומי מעז ומהפכן, מי רגשן ומי מאופק וקשוב אך נשמר לנפשו באופן אדוק. מי מרשה לעצמו להגיד, לבכות, לפתוח, ומי שומר על עצמו, לפעמים בכל הכוח. אפשר להוסיף קטגוריות לרוב, אבל זה באמת אינו נחוץ, וזה טוב.

מה שחשוב באמת הוא שמכל אחד ומכל אחת למדנו דבר ולקחנו עמנו לדרך:

לקחנו את הרגישות ואת הצניעות, את הפתיחות ואת האחריות,
את ההעזה ואת הזהירות, את החשיפה ואת הבהירות,
כל מה שנתנו פה- קיבלנו, לקחנו בשתי ידיים אוהבות ובנפש חפצה.
ומפגישה לפגישה היתה הציפיה לפעם הבאה יותר דחופה, רצינו להתראות,
רצינו להמשיך משהו שהתחלנו, לעדכן, להתעדכן, לספר, לשתף. להרגיע, להרגע,
לדעת מה שלומך? מה שלומי? לדאוג- מי לא היגיע היום? ולמה?
לקוות- שהכל בסדר, ששום דבר לא קרה. שהכל בשליטה ובשיפור.
ואלה בעצם דאגות של משפחה. נוצר פה סוג של משפחה.
באמונתי- יש מקום לתת שבח לאל, ולאנשים שכאן.
ראשית- למיה, שיודעת לנתב את המהלכים כאן בתבונת הלב ובשום שכל,
באסרטיביות וברגישות, במבט רחב ובמבט עומק,
ובדרך שתניע את הקטר במעלה המסע, ללא נסיגות וללא מעקשים.
ברוחך הטובה עליך ועל כולנו, בדיוקנות שלך בתגובות ובניווט,
בבניית המסלול הכי נכון שאפשר, בכך שאת מאפשרת ומזמנת ולא מתערבת,
בפשטות שלך, בפתיחות אל חייך ואל נסיוןך, ובהזמנה אל דלתך הפתוחה.
רוצה להודות לך, מיה, על מה שאת מביאה אלינו, כנ"ל.
ובמיוחד- על הדרך שהולכת בה את החבורה המורכבת שכאן, בלי לאבד זהותו של
אף אחד,
בלי להסתתר, בלי להתכחש, בלי להאדיר את האחד על הזולת,
ובדרכך, שהיא רק שלך, בנית קבוצה לומדת ומשפחה מורחבת מאירה ושמחה.
תודה לכם, חברי לדרך, על היחד הזה המיוחד והנפלא,
על הקבלה ועל ההתקבלות, ועל הכל.
אז מה נבקש ומה נתפלל?
על כל אלה- שמור נא לי, אלי הטוב.

גינה